

Waarom Chantal verslaafden aantrok

DE KARAVAAAN- HANDELAAR

Chantal wil van reïncarnatietherapeute Marianne Notschaele antwoorden krijgen op een aantal vragen waar ze al geruime tijd mee zit. Ze hoopt hierdoor zicht te krijgen op patronen en karma in haar leven. Eén van die vragen luidt: ‘Waarom heb ik zo vaak te maken met mensen die aan drugs verslaafd zijn?’

TEKST: MARINANNE NOTSCHAELE-DEN BOER

Chantal (46) maakt een afspraak voor een consult. Ze wil antwoorden op meerdere ‘waaroms’ in haar leven. Waarom heeft ze zoveel mensen in haar omgeving gehad die verslaafd waren aan verdovende middelen? Waarom heeft ze zo’n groot verantwoordelijkheidsgevoel? Waarom steekt ze (te) veel tijd en energie in anderen en zorgt ze niet goed voor zichzelf? Chantal: “Ik voel dat als ik meer inzicht zou hebben in mijn vorige levens, dit *healing* kan brengen en voor mij antwoorden kan geven op patronen en karma in dit leven.” Het gebeurt vaker, dat als ik een consult aan het voorbereiden ben en de cliënt onderweg is naar mij toe, dat ik wat opvang van diens energie. Een uur voordat Chantal arriveert in mijn praktijk, ‘zie’ ik een paar keer beelden in mijn hoofd van bloeiende papavervelden in een heuvelachtig gebied. Daarbij ‘hoor’ ik de ene keer het woord ‘zijderoute’ en de andere keer het woord ‘opium’. Opeens schiet me een jeugdherinnering te binnen. Toen ik een jaar of acht was, wees mijn vader naar een grasveld waar een rode klaproos bloeide. Hij liep erheen en maakte met zijn zakmes een sneetje in het hart van de bloem, een zwarte bol. Hij zei: “Kijk, als je deze papaver morgen weer tegenkomt, zul je zien dat er een harsachtig spul uit de inkeping komt. Daarvan maken ze opium.”

‘Dit is niet jouw weg’

Als Chantal tegenover me zit, vertel ik over de papavervelden die ik vlak daarvoor scherp voor me zag. Ik vraag: “Heeft opium iets met jou te maken?” Ze antwoordt: “Ik heb een enorme hekel aan drugs en ik heb nooit de behoefte gevoeld om verslavende middelen te proberen. Op een Ayahuasca-ritueel en een truffelceremonie na, waar mijn lichaam op reageerde met spugen en braken.” Chantal vervolgt: “Ik kan slecht tegen opiaten en ik ga van de meest geringe dosis al raar doen. Tijdens de Ayahuasca en Truffels hoorde ik een innerlijke stem die me zei ‘dit is niet jouw weg’. Mijn broer heeft jarenlang in het criminele circuit gezeten en was drugsverslaafd. Mijn ex-man is verslaafd aan opium. Tijdens therapieën door de jaren heen, vroeg ik me iedere keer af hoe het toch kwam dat ik als intelligente vrouw drugsgebruik gedoogde van mijn broer en waarom ik niet wilde zien dat mijn ex-man zoveel gebruikte. In mijn huwelijk ging ik steeds meer dragen en mijn ex hoefde geen enkele verantwoordelijkheid te nemen voor zichzelf en wat hij deed. Mijn empathie en gevoeligheid bedekten zaken met de mantel der liefde. Ook ging ik steeds meer en harder werken. Mijn ex gebruikte bijna zijn gehele inkomen voor zijn opiumbehoeften en ik droeg de vaste lasten van het gezin. Totdat ik niet meer kon en wilde, omdat dit huwelijk anders mijn dood zou worden.” Chantals’ broer stierf, na een leven vol drugsgebruik. Nadat ze gescheiden was van haar man, volgde ze vele therapieën. Waarom ‘verslaving’ zo’n groot thema was in haar leven, bleef onduidelijk. Soms heeft iemand zijn handen vol aan probleemverwerking in het heden en komen mogelijke oorzaken uit vorige levens niet eens aan bod. Maar Chantal is, na jaren worstelen over de vraag waarom ze zoveel mensen kent met verslavingsproblemen, toe aan inzicht. Vandaar dat ik start met uitleggen welk vorig leven ten grondslag ligt aan een heleboel van haar ‘waaroms’. Na afloop van het consult geef ik Chantal ‘huiswerk’ mee om de opiumresten uit haar aura (onder andere opgedaan tijdens het lange huwelijk met

*‘Zo nu en dan komen we zielen die we kennen
uit eerdere incarnaties, opnieuw tegen’*

*‘Mijn grootste concurrent
had me in een nauwe
bergpas weten te lokken,
alwaar ik werd vermoord’*

haar ex-partner) te verwijderen door middel van tekenen, kleuren en wegblazen in ballonnen. Hierdoor krijgt ze de helderheid om weer op eigen kracht verder te kunnen. Ze vatte haar ervaring enkele dagen na het consult zo samen: ‘Gisteren voelde ik dat het de dag was om mijn aura op te schonen. Het was emotioneel, intens en duurde drie uur. Vandaag heb ik het hele vorige-levens-verhaal opgeschreven. Interessant is, dat ik in Iran gebieden heb bezocht die aan dit vorige leven gelinkt zijn, plekken waar ik me thuis voelde.’

200 na Christus

Chantal: ‘Eens was mijn naam Abed Ali Hussein en was ik afkomstig uit een dorp in Kazachstan, in de buurt van het Balkasjmeer. Ik leefde in de periode rond 200 na Christus. Mijn beroep was handelaar op de zuidelijke Zijderoute, die liep van het Tarim-Bekken (het westen van China) door de Pamir Bergen naar Perzië, Mesopotamië en Antiochië (Syrië en Turkije) om uiteindelijk in het Middellandse Zeegebied uit te komen. Er waren weinig handelaren die de gehele Zijderoute voor hun rekening namen. Ik echter heb jarenlang de hele route bereisd, tot aan mijn dood. De handel die ik dreef: slaven, specerijen, kamelen en opium. Ik sprak meerdere talen vloeiend en had een uitstekend gevoel voor handel in lucratieve goederen. De meeste tijd bracht ik door in Perzië, waar de rijke koningen zaten die veel geld hadden. Vanuit het westen bracht ik ‘blanke’ vrouwen mee die als krijgsgevangenen buitgemaakt waren en als slavin werden verkocht. Het waren vrouwen uit de Balkan die door Griekse handelaren aangeleverd

werden. De Turkse en Chinese keizers en Perzische sultans waren zeer gecharmeerd van deze dames met blanke huid en vaak groene of blauwe ogen. Velen werden als concubines aan het hof gehouden. De reis over de Zijderoute was lang en moeilijk. De ‘vracht’ moest bewaakt worden, omdat er onderweg rovers of stammen waren die een graantje mee wilden pikken van de rijkdom. Ook waren er rivaliserende handelaren die er niet vies van waren een concurrent uit te schakelen. Er waren huurlingen die zich goed lieten betalen voor het bewaken van de karavanen, ze kwamen uit allerlei landen, vaak uit Turkse of Turkmeense stammen. Naast de slavenhandel en specerijen verdiende ik veel geld aan opium. Ik had veelal contacten met tussenhandelaren die bij de boeren de ruwe opium opkochten. De papavers werden voornamelijk geteeld in China en de Pamir Bergen, en in sommige delen van het Perzische rijk. De specerijen waren grotendeels bestemd voor het gebied rond de Middellandse Zee; uit oostelijk Afrika namen we weer wierookharsen mee terug. Mijn doel was zoveel mogelijk rijkdom vergaren zonder rekening te houden met wie hier schade door opliep. Ik had drie vrouwen en een hele schare aan kinderen. Daarnaast hoerde en snoerde ik er onderweg flink op los. De slaven werden niet goed behandeld (de mannelijke slaven die uit Oost-Afrika kwamen). De vrouwelijke koopwaar bracht meer op als de vrouwen in goede conditie aankwamen. Meerdere keren heb ik syfilis en gonorrhoe opgelopen.’

Moord op de bergpas

Chantal vervolgt: ‘In de Perzische stad Isfahan was een rijke adellijke man, genaamd Bashir. Hij raakte verslaafd aan de opium. Bashir was een handelaar, hoewel hij er geen talent voor had. Hij liet via karavanen (die hij financierde) goederen zoals thee, specerijen en jade (en andere edelstenen) uit het oosten komen. Doordat hij vaak bedwelmd was door de opium, had hij niet in de gaten dat hij besodemieterd werd en dat vracht achterovergedrukt werd. Hij wist dat er veel geld verdiend kon worden met opium, maar de handel was niet ongevaarlijk omdat je contacten moest hebben met onbevreesde criminele tussenhandelaren die een monopoliepositie hadden. Bashir was niet uit dat hout gesneden en voor zijn voorraad afhankelijk van mij, Abed Ali Hussein. Eigenlijk was Bashir een gevoelige lieve man, die in zijn privéleven nogal wat tegenslagen had gehad doordat zijn oudste zoon aan een ziekte was overleden. Daarna had hij nooit meer een zoon gekregen. In die tijd waren dochters van minder belang voor het overnemen van de familiezaak. Bashir kon dit verlies niet verwerken en verloor zichzelf in de opium, waar hij steeds meer van nodig had. Hij kon steeds vaker niet aan zijn betalingsverplichtingen voldoen, omdat de zaken op de Balkan niet goed liepen. Ik had als Abed Ali Hussein geen medelijden met Bashir en eiste betaling. Bashir kon dit eerst nog betalen met handelsgoederen die hij over had. Vooral de edelstenen die ik van hem aftroggelde, waren veel meer waard. Hij raakte alles kwijt. Zijn vrouwen gingen bij hem weg en hij verloor zijn huis en bezittingen om mij te kunnen betalen. Uiteindelijk had ik, Abed Ali

‘Jarenlang, tot aan mijn dood, bereisde ik de gehele zijderoute door Centraal-Azië’

Hussein, me flink verrijkt en stierf Bashir een eenzame dood, verteerd door verdriet en opium. Mijn zaken verliepen ondertussen meer dan goed. Ik wist van mijn tussenhandelaren af te komen en direct aan de bron zaken te doen, dit leverde nog meer winst op. Ik had meerdere concurrenten op de Zijderoute, de een nog meedogender dan de ander. Ik wilde mijn winst op de opium- en slavenhandel vergroten door de tussenhandelaren te omzeilen. Via via had ik een afspraak gemaakt om een nieuwe deal te sluiten. Met een kleine afvaardiging van mijn bewakers was ik onderweg naar die afspraak toen ik in een hinderlaag gelokt werd. Mijn grootste concurrent had me in een nauwe bergpas weten te lokken waar mijn huurlingen zich tegen me keerden en me vermoordden. Mijn concurrent keek van boven op een rots toe hoe mijn dode lichaam achter werd gelaten om door de gieren opgegeten te worden. Abed Ali Hussein verdween van de aardbodem, zijn lichaam is nooit door anderen teruggevonden. De laatste emotie die hij had was ongeloof, zijn laatste gedachten: hoe kon hij hierin getrapt zijn, hij de sluwe en slimme karavaanhandelaar die door iemand anders uitgespeeld raakte!’

Zielscontract verbroken

Chantal: ‘In dit vorig leven was Bashir mijn ex-man van nu. De concurrerende karavaanhandelaar die me heeft laten vermoorden, is mijn huidige partner. Door dit vorige leven uit te schrijven en die donkere stukken van mezelf aan te kijken, is het van het onbewuste naar het bewuste getransformeerd en is dit open einde afgerond. Dit zielscontract met deze lessen mag verbroken worden. *I am sorry, please forgive me, I love you, thank you.* Ik ben dankbaar voor de inzichten die ik heb gekregen.’

Zo nu en dan komen we zielen die we kennen uit eerdere incarnaties, opnieuw tegen. We herkennen ze niet altijd meteen, maar op zielsniveau wordt er door een hernieuwd contact of samenzijn van alles emotioneel ‘uitgewerkt’, beter begrepen en in balans gebracht. Als we in een eerder leven niet in de gaten hadden dat opiumverslaving anderen financieel en lichamelijk ten gronde kan richten, dan volgt die ‘les’ een andere keer. Vele incarnaties ná het karavaanleven bleef Chantal langer bij haar aan opium verslaafde partner dan dit keer goed voor haar was. Hun liefde ging voorbij; toch bleef ze bij hem en hielp ze hem met diverse therapieën om ‘m van zijn verslaving af te laten komen. Alsof ze nog steeds goed wilde maken wat ze hem ooit aandeed. Nu Chantal antwoord heeft gekregen op de vraag waarom opium- en drugsverslaafden zo’n grote rol in haar huidige leven speelden, kan ze dat loslaten en haar aandacht richten op andere zaken. •